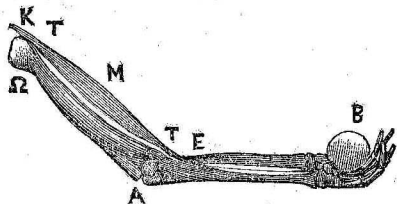

τως εἶπεῖν ἡ κοιλία τοῦ μυός, ἐφαρμόζεται περὶ τὸ λεπτὸν μέρος τῶν ὀστέων, ἐνῷ οἱ τένοντες εἶναι καταλλήλοτατοι ἵνα προσκολλῶνται ἢ διέρχωνται ἀνωθεν τῆς πλατείας ἐπιφανείας τῶν ἀρθρώσεων, καὶ οὕτως μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν κομψότητα καὶ ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων. Δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς τοὺς τένοντας τούτους ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὅταν κινήσῃς τοὺς δακτύλους.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ μυός φαίνονται ἐν τῷ ἀκολουθῶν σχήματι ὅπερ παριστᾷ πάντα τὰ ὀστὰ τοῦ τε βραχίονος καὶ τοῦ πήχεως γεγυμνωμένα τῶν σαρκοκινῶν αὐτῶν, πλὴν τοῦ μυός τοῦ κάμπτοντος τὸν βραχίονα.

κ, ἡ κεφαλὴ τοῦ μυός· μ, ἡ κοιλία· ε, ἡ ἔγκλεισις· ττ, οἱ τένοντες· ω, ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος· α, ὁ ἀγκών· β, τὸ ἐν τῇ χειρὶ βᾶρος.

Ἡ δὲ δύναμις τοῦ μυός δὲν εἶναι πάντοτε ἀνολογος πρὸς τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μεγαλειτέρα ποσότης νεύρων ἀντικαθιστᾷ τὴν ἄλειψιν τοῦ μεγέθους. Τινὰ τῶν μικροτέρων ζώων εἶναι πεπρωκισμένα μὲ μοικὴν δύναμιν ἐκπληκτικατάτην. Ἡ χελιδὼν, παραδείγματός χάριν, δύναται νὰ πετᾷ χίλια μίλια τὴν ἡμέραν· ὁ κἀνθαρος δύναται νὰ κινήσῃ βάρους πεντακοσίας φορὰς μεγαλειτέρον ἑαυτοῦ, καὶ ἔντομα τινὰ δύνανται νὰ πηδῶσι μῆκος ἐξήκοντα φορὰς μακρότερον τοῦ σώματός των, ὡς ἐὰν ἀνὴρ τις ἐπήδα ἐν τέταρτον μιλίου.

Οἱ μῦς εἶναι ἐν γένει τοποθετημένοι κατὰ ζεύγη. Οἱ μὲν κάμπτουσι τὰ μέλη, οἱ δὲ ἐκτείνουσιν αὐτά. Οἱ μὲν κλίνουσι τὸ σῶμα, οἱ δὲ ἀνορθοῦσιν αὐτό. Οὕτως συντελοῦσιν ἀμοιβαίως εἰς τὴν εὐκολίαν ἀλλήλων, καὶ δύνανται διὰ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τῆς λειτουργίας των, νὰ κάμνωσι ποσότητα ἐργασίας σχεδὸν ἀπίστευτον. Ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ σύρωμεν τὸν πέπλον τὸν καλύπτοντα τὰς μηχανικὰς κινήσεις τῶν μυῶν, ὅπόσον πολυάσχολον σκηνὴν ἡθέλομεν ἰδεῖ! ὅποια ἀπειρος ποικιλία κινήσεων ἀπαιτεῖται διὰ τὸ πῆδημα, τὸ τρέξιμον, τὸν περίπατον, τὴν διμιλίαν, τὴν ψαλμωδίαν, τὸν γέλωτα, τὸν κλαυθμὸν! Καὶ ὅταν σκεπτόμεθα ὅτι διὰ πάσας τὰς κινήσεις ταύτας, διάφοροι μῦς τίθενται εἰς ἐνέργειαν, δὲν δυνάμεθα βεβαίως

νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ μας, καὶ ὑπεράνθρωπον αὐτοῦ τέχνην!

ΤΑ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΑ ΤΕΚΝΑ.

Ἡμέραν τινα, γέρων τις Ἰωσήφ ὀνομαζόμενος, φέρων βαρὺ φορτίον, ἀνέβαινε μετὰ μεγίστης ἀγωνίας λόφον τινα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ περάσῃ πηγαίων ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον τα. Ὁ ἰδρὼς κατέρρεεν ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου τε, τὰ σκέλη τε ἐκάμπτοντο, εἰς κάθε βῆμα ἐκάθητο διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοήν τε, καὶ σχεδὸν ἀπληπίζετο· διότι τοιαυτῶς δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἤθελε φθάσει ποτὲ εἰς τὴν πτωχὴν καλύβην του. Ἔτυχε τότε τὰ δύο μικρὰ τέκνα τα, ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα, νὰ ἐξέλθωσι πρὸς αὐτὸν τὸν λόφον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο δάσος τι, διὰ νὰ συλλέξωσιν ὀλίγα λεπτοκάρυα· εὐθὺς ἄμα εἶδον τὸν δυστυχῆ πατέρα των εἰς τοιαύτην ἀγωνίαν, ἤρχισαν νὰ κλαίωσι, καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸν γέροντα, προσπαθοῦντα καὶ αὐτὰ νὰ φέρωσι τὸ φορτίον εἰς τὸ χωρίον των. Ἀλλ' ὁ γέρων πατὴρ των βλέπων τὰ μικρὰ ταῦτα τέκνα τα, ὑπέμειδεν ὀλιβερώς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγγίσῃσι τὸ φορτίον, παρατηρῶν τὰς τρυφερὰς καὶ ἰσχνὰς αὐτῶν χεῖρας. Ταῦτα ὁμῶς τὸν παρεκάλουν πολὺ διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ὅθεν ἡναγκάσθη ἐπὶ τέλει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις των· ἡ ἐπιθυμία δὲ τῶν τέκνων τα τε νὰ πράξῃσι τὸ καλὸν ἐδιπλασιάσας τὰς δυνάμεις των. Ὅθεν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρὸς των Ἰωσήφ, ὅς τις ἡδύλογι κλαίων ὑπὸ συγκινήσεως, ἔσυραν τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον ἦτο βαρύτερον διὰ τοὺς βραχίονάς των, μέχρι τῆς καλύβης των.

Τοιοιουτρόπως βλέπατε, μικροὶ μου φίλοι, ἐν καλὸν καὶ ἀξιολύμητον παραδειγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκεν ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα. Προσπαθεῖτε λοιπὸν καὶ οἱ σὲς μὲ κάθε τρόπον νὰ εὐχαριστῆτε καὶ νὰ υποστηρίζετε τοὺς φιλάτους γονεῖς σας, διὰ νὰ ἦναι πάντοτε καὶ αἱ εὐλογίαι αὐτῶν μαζί σας, καὶ διὰ νὰ ἐκπληρῆτε εἰς τὴν Ε' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία λέγει, «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ εὐτυχῆσῃς καὶ γείνης μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.» (Ἐξοδ. κ'. 12.)

Ν. Π. Π.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

«Πανταχοῦ καὶ πάντοτε,» λέγει ὁ Ἀγγλαμερικανὸς περιηγητὴς Λεδουάρδος, «ἡδρα τὰς γυναῖκας εὐγενεῖς, φιλόφρονες, φιλανθρώπους. Εἰς γυναῖκα, εἴτε πολιτισμένην εἴτε ἀγρίαν, δὲν διεσθύνει ποτὲ εὐπρεπῆς καὶ φιλικὸς λόγος, χωρὶς νὰ λάβῃ εὐπρεπῆ καὶ